

מסמך 166

מסמך 166

הביקור האחרון בצפון פראה

מה-11 ועד ה-20 בפברואר, ביקרו ישוע והשנים-עשר בכל ערי צפון פראה וכפריה, מקומות שבהם פעלו עמיתיו של אבנר וחברות סגל הנשים. הם מצאו כי שליחי הבשורה נחלו הצלחה בפעולתם, וישוע הסב שוב ושוב את תשומת לבם של שליחיו לכך שאכן ניתן להפיץ את בשורת המלכות ללא עשיית שימוש נלווה בנסים ובנפלאות.

כלל המשימה, בת שלושת החודשים, בוצעה בהצלחה, ואך בסיוע קל של שנים-עשר השליחים, ומאותו זמן ואילך שיקפה הבשורה את תורתו של ישוע יותר מאשר את אישיותו. ואולם, חסידיו לא המשיכו למלא אחר הנחיותיו לאורך זמן, משום שמעט לאחר מותו של ישוע ותחיתו מן המתים, הם סטו מתורתו והחלו לבנות את הכנסייה המוקדמת מסביב למושגים הפלאיים ולזיכרונות המהוללים אשר עסקו באישיות האלוהית-אנושית.

1. הפרושים ברגבה

ביום שבת, ה-18 בפברואר, ביקר ישוע ברגבה, שם התגורר פרושי אמיד בשם נתנאל; ומכיוון שמספר די גדול מחבריו הפרושים של נתנאל עקבו אחר ישוע והשנים-עשר ברחבי הארץ, הוא ערך באותו בוקר שבת ארוחת בוקר לכולם, כעשרים במספר, והזמין את ישוע כאורח הכבוד.

עד לשעת הגעתו של ישוע לארוחת הבוקר, כבר ישבו לשולחן רוב הפרושים ועוד שניים-שלושה עורכי דין. המאסטר התיישב מיד לשמאלו של נתנאל, בלא שהלך אל הכיור על-מנת ליטול את ידיו. רבים מן הפרושים, ובמיוחד אלה אשר אהדו את תורתו של ישוע, ידעו כי הוא נטל את ידיו רק לשם הניקיון, וכי הוא תיעב את מנהגי הטקס-לשמו הללו; לפיכך, הם לא הופתעו כאשר הוא ניגש הישר אל השולחן מבלי שנטל את ידיו פעמיים. אך נתנאל הזדעזע מן העובדה שהמאסטר לא נהג בהתאם לדרישות הנוקשות של מנהג הפרושים. ישוע אף לא נטל את ידיו כמנהג הפרושים לאחר כל מנה ומנה וכן בסיומה של הארוחה.

לאחר התלחשויות מרובות בין נתנאל לבין פרושי אחד בלתי-אוהד אשר ישב לימינו, ולאחר שאלה אשר ישבו מול המאסטר הרימו את גבותיהם וקפצו את שפתותיהם, אמר ישוע לבסוף: "חשבת שהזמנתם אותי לבית הזה כדי לאכול אתכם לחם, ואולי כדי לשאול אותי באשר להטפה לבשורת מלכות האל החדשה; אבל רואה אני כי הבאתם אותי לכאן בכדי לחזות בתצוגת מסירותכם לטקסים החסודים שלכם עצמכם. וכך אכן כבר עשיתם; ובאיזה כבוד נוסף תבקשו לכבד אותי היום כאורחכם?"

כאשר סיים המאסטר לומר את דבריו, הם השפילו את עיניהם אל השולחן ונותרו דוממים. ומכיוון שאיש מהם לא דיבר, המשיך ישוע ואמר: "רבים מכם, הפרושים, נמצאים כאן כחברים. אחדים מכם הנכם אפילו תלמידיי. אבל רוב הפרושים עודם ממשיכים לעמוד בסירובם לראות את האור ולהכיר באמת, אפילו כאשר עבודת הבשורה ניצבת בפניהם בעוצמה כה גדולה. כמה שאתם מקפידים לטהר את הכלים ואת הצלחות מבחוץ, בעוד שכלי הקיבול של רוחכם נותרים מלוכלכים ומזוהמים! אתם מקפידים להציג בפני העם הופעה של אדיקות וקדושה, אבל בתוך תוכם נשמותיכם מלאות בהתחסדות, בחמדנות, בגזל וברשעות רוחנית למיניה. מנהיגיכם אפילו מעזים לזמום ולתכנן את רציחתו של בן האדם. האם אינכם מבינים, כסילים שכמותכם, כי האל אשר בשמים בוחן את המניעים הפנימיים של הנשמה, כמו גם את מה שתתיימרו ותתחסדו להיות כלפי חוץ? אל לכם לחשוב כי מתן צדקה ותשלום של מעשר יטהרו אתכם מחוסר-היושר ויאפשרו לכם

לעמוד טהורים אל מול שופט כל אדם. אבוי לפרושים אשר סירבו לראות את אור החיים! אתם מקפידים על מעשר ועל צדקה, אבל באותה שעה דוחים בידועין את ביקור האל ואת התגלות אהבתו. ואף כי טוב הדבר כי תעסקו בחובות הפעוטות האלה, ראוי לכם שלא לזנוח את החובות החשובות יותר. אבוי לכל הדוחים את הצדק, הנוטשים את החסד והמפנים עורף לאמת! אבוי לכל המתעבים את התגלות האב, בעודם מבקשים את מושבי הכבוד בבית הכנסת וכמהים לברכות שלום מחניפות בשווקים!"

כאשר עמד ישוע לקום ולעזוב את המקום, פנה אליו אחד מעורכי הדין אשר ישב לשולחן ואמר: "אבל, רבי, בדברך אלה תחרף גם אתנו. האם אין כל דבר טוב בסופרים, בפרושים ובעורכי הדין?" אז קם ישוע על רגליו וענה לעורך הדין: "אתם, כמו הפרושים, מבקשים את מושבי הכבוד במשתה ואוהבים ללבוש גלימות ארוכות, בעוד שאתם עומסים על כתפי בני האדם משאות קבדים מסבל, ואתם בעצמכם אינכם נגעים במשאות גם באחת מאצבעותיכם. אוי לכם, כי בונים אתם נפשות על קברות הנביאים אשר אבותיכם הרגום. ובכן, עדים אתם ורוצים במעשי אבותיכם, כי המה הרגו אותם ואתם בונים את קבריהם! והסכמתכם זו למעשי אבותיכם נראית בתכניתכם כעת להרוג את אלה אשר עושים היום את אשר הנביאים עשו בימיהם שלהם – להטיף לצדיקות האל ולגלות את חסד האב שבשמים. אבל יותר מכל דורות העבר, נדרש מן הדור המעוות והמצטדק הזה דם הנביאים והשליחים. אוי לכם כל עורכי הדין אשר נטלתם את מפתח הידע מפשוטי העם! אתם עצמכם מסרבים ללכת בדרך האמת, ובה-בעת מכשילים את כל היתר אשר מבקשים לבוא בה. אבל לא תוכלו לנעול את שערי מלכות השמים; את אלה פתחנו בפני כל אלה אשר להם אמונה בכדי להיכנס, ואת שערי החסד הללו לא תוכלנה לנעול הדעות הקדומות וההירות של מורי-כזב ושל רועים רעים, הדומים לקברים המסוידים, הנראים נאים מחוץ, ותוכם מלא עצמות מתים וכל סוגי הטמאה הראשונה."

וכאשר סיים ישוע לשאת את דבריו לצד שולחן הסעודה של נתנאל, הוא יצא מן הבית מבלי שאכל דבר. ומבין הפרושים אשר שמעו את הדברים הללו, אחדים הפכו למאמינים בתורתו ונכנסו בשערי המלכות, אך רובם המשיכו להתעקש להישאר בחשכה, והיו נחושים אף יותר להמתין לשעת הכושר שבה הוא יאמר דבר-מה אשר בעטיו יוכלו להביאו למשפט ולדין בפני הסנהדרין בירושלים.

היו שלושה דברים אשר עליהם הפרושים הקפידו במיוחד:

1. מנהג המעשר.

2. הקפדה מדוקדקת על חוקי הטהרה.

3. הימנעות מהתרועעות עם כל אלה אשר אינם פרושים.

בעת הזו ביקש ישוע לחשוף את העקרות הרוחנית של שני המנהגים הראשונים. זאת בעודו שומר לעצמו את הזכות לגעור במנהג הפרושים להימנע מלהתרועע עם אנשים אשר אינם פרושים להזדמנות אחרת, מאוחרת יותר, שבה הוא שוב עתיד לסעוד עם רבים מאותם נוכחים.

2. עשרת המצורעים

למחרת יצאו ישוע והשנים-עשר לאמתוס אשר בגבול השומרון, וכאשר התקרבו לעיר, הם נתקלו בקבוצה בת עשרה מצורעים אשר המתינה בסמוך למקום. תשעה מהמצורעים היו יהודים ואילו המצורע העשירי היה שומרוני. ככלל, היהודים היו נמנעים מכל מגע או מקשר כשלהו עם השומרוני הזה, אך המחלה המשותפת הייתה גורם מספיק בכדי להתגבר על כלל הדעות

הקדומות הדתיות. הם שמעו רבות על אודות ישוע ועל נסי הריפוי המוקדמים יותר שלו, ומכיוון שהשבעים נהגו להכריז מתי ישוע צפוי להגיע כאשר יצאו המאסטר והשנים-עשר למסעות האלה, עשרת המצורעים הללו קיבלו את ההודעה כי הוא עתיד להגיע לאזור הזה בסביבות הזמן הזה; ובהתאם לכך, הם נצבו בפרברי העיר, שם קיוו למשוך את תשומת לבו ולבקש להם מרפא. כאשר ראו המצורעים את ישוע מתקרב אליהם, הם לא העזו להתקרב אליו, אלא רק עמדו מרחוק וצעקו אליו: "מאסטר, רחם עלינו; טהר אותנו מחולינו. רפא אותנו כשם שריפאת אחרים."

זה עתה הסביר ישוע לשנים-עשר מדוע הגויים של פראה, כמו גם היהודים הפחות אורתודוקסיים, היו נכונים יותר להאמין לבשורה אשר לה הטיפו השבעים, מאשר היהודים היותר אורתודוקסיים והיותר-מסורתיים של ארץ יהודה. הוא הפנה את תשומת לבם לעובדה שבדומה לכך, המסר שלהם התקבל טוב יותר בקרב תושבי הגליל, ואפילו בקרב השומרונים. אך שנים-עשר השליחים עדיין לא היו מוכנים לרחוש חיבה לשומרונים השנואים זה מכבר.

בהתאם לכך, כאשר הבחין שמעון הקנאי בשומרוני בינות ליתר המצורעים, הוא ביקש לשכנע את המאסטר לחלוף על-פניהם ולהמשיך אל העיר אפילו מבלי שיברכו אותם לשלום. אמר ישוע לשמעון: "אבל מה אם השומרוני הזה אוהב את אלוהים כמו היהודים? האם עלינו לשפוט בעצמנו את רעינו? ומי יידע לומר? אם נרפא את כל העשרה הללו, אולי יתברר כי השומרוני אסיר תודה הוא יותר מן היהודים. האם אתה בטוח בדעתך, שמעון?" ושמעון ענה במהירות, "אם תרפא אותם, נגלה עד מהרה." וישוע ענה לו: "כך יהא, שמעון, ואתה תגלה מיד את האמת באשר להכרת התודה של בני האדם ובאשר לחסדו האוהב של האל."

התקרב ישוע אל עבר המצורעים ואמר: "אם תבקשו להירפא, לכו והציגו את עצמכם בפני הכהנים כמצוות משה." וכאשר אלו החלו ללכת, נרפאו. אך כאשר גילה השומרוני כי הוא נרפא, הוא סב על עקבותיו, הלך לחפש את ישוע והחל להלל את האל בקול רם. כאשר מצא את המאסטר, נפל למרגלותיו והודה לו על הריפוי. תשעת האחרים, היהודים, גילו אף הם כי נרפאו, ואף שגם הם נמלאו הכרת תודה על הריפוי, הם המשיכו בדרכם להציג את עצמם בפני הכהנים.

ובעוד שהשומרוני נותר למרגלותיו של ישוע, התבונן המאסטר בשנים-עשר, ובמיוחד בשמעון הקנאי, ואמר: "האם לא נרפאו עשרה? היכן הם, אפוא, תשעת הנותרים, היהודים? רק אחד, הזר הזה, שב להלל את האל." ואז אמר לשומרוני, "קום ולך לדרכך; אמונתך היא זו אשר ריפאה אותך."

בשעה שהזר הלך לדרכו, ישוע התבונן שוב בשליחיו. וכל השליחים התבוננו בו, פרט לשמעון הקנאי, אשר השפיל את עיניו. השנים-עשר לא אמרו ולו מילה אחת. ואף ישוע לא אמר דבר; לא היה בכך כל צורך.

ואף-על-פי שעשרת הגברים האמינו כי הם חולים בצרעת, רק ארבעה מהם אכן לקו בה. ששת האחרים נרפאו ממחלת עור אשר בטעות אובחנה כצרעת. ואולם, השומרוני אכן לקה בצרעת.

ישוע התרה בשנים-עשר לבל יספרו דבר וחצי-דבר על אודות ריפוי המצורעים, והעיר בשעה שהם צעדו לכיוון אמתוס: "רואים אתם איך ילדיו של בעל הבית, אפילו כאשר הם ממרים את רצון האב, מתייחסים לברכות אשר קיבלו כמובנות מאליהן. הם לא שמים לב שאפילו לא טרחו להודות לאב על הריפוי אשר העניק להם, ואילו הזרים, מתמלאים פליאה ומרגישים צורך להודות לבעל הבית בפה מלא על המתנות ועל הברכות אשר זכו לקבל מידיו." והשליחים עדיין נותרו דוממים, ולא ענו דבר על מילותיו של המאסטר.

3. הדרשה בג'רש

בעת שישוע והשנים-עשר ביקרו את שליחי המלכות אשר פעלו בג'רש, שאל אחד הפרושים אשר האמין בישוע את השאלה הבאה: "אדוני, האם ייגאלו באמת מעטים, או שמא רבים?" ענה לו ישוע ואמר:

"לימדו אתכם כי אך בניו של אברהם ייגאלו; וכי רק הגרים המאומצים יכולים לקוות לגאולה. כמה מכם הסיקו מן הכתוב בתורה, שמכיוון שמכל המוני בית ישראל אשר יצאו ממצרים אך ורק כלב ויהושע הם אשר זכו להיכנס לארץ המובטחת, כך רק מעטים-יחסית מאלה אשר מבקשים את מלכות השמים יזכו לבוא בשעריה.

"אמת רבה יש באמרה אחרת השגורה בפיותיכם: צרה הדרך המובילה לחיי הנצח וצר הפתח ומוצק דרך החיים, ומעטים הם אשר ימצאוה. גם לימדו אתכם כי רחבה הדרך אשר מובילה לאבדון ורחב הפתח, וכי רבים יבחרו בה. גם לפתגם הזה יש משמעות. אך הנני מכריז באוזניכם כי הגאולה נתונה בראש ובראשונה לבחירתכם האישית. ואפילו אם צר הפתח אל דרך החיים, הוא רחב דיו בכדי לקבל את כל מי שמבקש בכנות לבוא בשעריו, שכן אני היא אותה הדלת. ואף-פעם לא יסרב הבן להכניס ילד מילדי היקום אשר מבקש באמונה למצוא דרך הבן את האב.

"אך כאן טמונה הסכנה עבור כל אלה אשר יבקשו לדחות את כניסתם אל המלכות, ואשר יבקשו להמשיך ולרדוף אחרי תענוגות חוסר הבשלות ואחרי הסיפוקים האנוכיים: ולאחר שסירבו לבוא בשערי המלכות כחווייה רוחנית, הם יבקשו בזמן אחר בעתיד להיכנס אליה בשעה שתתחוויר להם הדרך הטובה יותר במלוא זוהרה. וכאשר אלה אשר דחו את המלכות בשעה שבאתי בדמות בשר ודם, יבקשו לבוא בשעריה כאשר היא תתחוויר במלוא אלוהיותה, אזי אומר לכל האנוכיים הללו: אינני יודע אתכם מאין אתם. ניתנה לכם ההזדמנות להכין עצמכם לאזרחותכם השמימית, ואילו אתם בחרתם לדחות את כל הצעות הרחמים האלה; דחיתם את כל ההזמנות כל עוד הייתה הדלת פתוחה. וכעת, הדלת נעולה בפני כל אלה אשר דחו את הגאולה. הדלת איננה פתוחה בפני אלה אשר מבקשים להיכנס אל המלכות לשם תהילתם שלהם. הגאולה איננה עבור אלה אשר אינם מוכנים לשלם את המחיר, אלה אשר אינם מוכנים להקדיש את עצמם בלבב שלם לעשות את רצון אבי. ולאחר שהפניתם עורף למלכות האב, אין עוד טעם להתדפק בגוף ובנפש על הדלת ולומר: 'אֲדִינִי, אֲדִינִי פֶתַח לָנוּ; גם אנחנו מבקשים להיות גדולים במלכות.' אז אכריז בפניכם כי לא ידעתי אתכם. ולא אתיר לכם להצטרף אל שורות אלו אשר לחמו את מלחמת האמונה, ואשר זכו לשירת שירות נטול-אנוכיות במלכות אשר על-פני האדמה. וכאשר תאמרו, 'הלא אכלנו ושתינו לפֶנִיךָ וּבִחְבוּתֵינוּ לְמִדָּתְךָ?' אומר אני לכם כי אתם זרים לי ברוח; וכי לא שירתנו יחדיו בסעד האב על-פני האדמה; כי אינני יודע אתכם; ואז יאמר לכם שופט כל הארץ: 'סורו מִמֶּנִּי כֹל פֹּעֲלֵי הָאֵן.'"

"אך אל חשש; כל המבקש בכנות למצוא חיי נצח בכניסה אל מלכות האל, לבטח ימצא את גאולת הנצח. אך אלה מכם הדוחים את הגאולה, יראו ביום מן הימים את נביאי זרע אברהם יושבים לצד המאמינים במלכות המהוללת הזו מקרב אומות הגויים, אוכלים יחדיו מלחם החיים ומתערענים בצוותא ממי החיים. ואלה אשר ייכנסו אל המלכות מתוך עוצמה רוחנית, ואשר יתקיפוה בהתמדה ומתוך אמונה חיה, יבואו מן הצפון ומן הדרום, ומן המזרח ומן המערב. וְהֵנָּה, יֵשׁ אֶחָרוֹנִים אֲשֶׁר יִהְיוּ רִאשׁוֹנִים וְרִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר יִהְיוּ אֶחָרוֹנִים."

אכן הייתה זו גרסה חדשה ומוזרה לפתגם הישן והמוכר בדבר הדרך הצרה.

אט-אט החלו השליחים וכן רבים מן התלמידים ללמוד את המשמעות של מילותיו המוקדמות של ישוע: "לא תוכלו לבוא בשערי מלכות האל, אלא אם כן תיוולדו בשנית, אלא אם כן תיוולדו מן הרוח." ואף-על-פי-כן, עבור כל אלה אשר לבם שלם ואשר אמונתם כנה, תמיד היה נכון, ולנצח יתקיים האמור: "הֵנִי עֹמֵד בַּפֶּתַח וְדֹפֵק, וְהֵיכָּה כִּי יִשְׁמַע אִישׁ לְקוֹלִי וּפֶתַח הַפֶּתַח אָבּוֹא אֵלָיו וְסַעַדְתִּי עִמּוֹ, וְהֵאכַלְתִּי בִלְחָם הַחַיִּים; ואנו נהיה לאחד בתכלית וברוח, תמיד נהיה אחים בשירות הארוך

והפורה של חיפוש אב פרדיס. ובשל כך תלוי מספר הנגאלים – מעטים אם רבים – אך ורק במספרם של אלה אשר יענו להזמנה: "אנוכי הוא השער, ואנוכי היא הדרך החדשה והחיה; ברוך הבא כל המבקש לצאת אל מסע חיפוש-האמת אחר חיי נצח."

ואפילו השליחים לא יכולים היו להבין את מלוא המשמעות של השיעור הזה על הצורך להשתמש בכוח רוחני על-מנת לפרוץ מבעד לכל התנגדות חומרית, ועל-מנת להתגבר על כל מכשול ארצי אשר עלול לעמוד בדרך של הבנת הערכים הרוחניים החשובים-בכל, של חיי הרוח החדשים, כבניו המשוחררים של האל.

4. השיעור על התאונות

אף כי רוב תושבי פלשתינה אכלו אך שתי ארוחות ביום, ישוע והשליחים נהגו לעצור בזמן המסע לשם מנוחת התרעננות של צהריים. באחת מן העצירות האלה של שעת הצהריים בדרך לפילדלפיה, שאל תומאס את ישוע: "מאסטר, מן ההערות אשר השמעת בזמן שצעדנו הבוקר, אני מבקש לשאול אם הוויות רוחניות עוסקות בחילול מאורעות מוזרים ויוצאי-דופן בעולם החומר, ובנוסף לזאת ברצוני לשאול האם המלאכיות והוויות רוחניות אחרות מסוגלות למנוע תאונות."

אמר ישוע בתשובה לשאלתו של תומאס: "כל-כך הרבה זמן שאני מצוי בקרבכם, ואתם ממשיכים לשאול אותי שאלות שכאלה? האם לא הבחנתם בכך שבן האדם חי ביניכם כאחד האדם ומסרב בעקשנות להשתמש בכוחות השמיים בכדי לקיים עצמו? האם איננו חיים כשם שחיים כל יתר בני האדם? האם אתם רואים שהעוצמה הרוחנית מתבטאת בעולם החומר של העולם הזה לצורך כלשהו, פרט להתגלות האב ולריפויים מעת לעת של ילדיו הנגועים?

"זמן רב מדי האמינו אבותיכם כי הצלחה הינה פרי של אישור אלוהי; כי הקשיים מעידים על חוסר שביעות רצונו של האל. הנני מכריז באוזניכם כי האמונות האלה הן אמונות טפלות. האם אינכם רואים כי הרבה יותר עניים מקבלים בשמחה את הבשורה ובאים מיד בשערי המלכות? אם העושר מעיד על חסד האל, מדוע פעמים רבות כל-כך העשירים מסרבים להאמין בבשורות הטובות האלה אשר הגיעו משמים?

"האב ממטיר גשם על הצדיקים ועל החוטאים כאחד; השמש זורחת אף היא על הצדיקים ועל החוטאים. אתם מכירים את בני הגליל אשר פילטוס ערבב את דמם עם דם הקורבנות, אבל אני אומר לכם כי איש מבני הגליל הללו לא היה חוטא גדול מאחיו אך מפני הדבר אשר קרה לו עצמו. אתם גם יודעים על שמונה-עשר הגברים אשר מצאו את מותם בשעה שנפל עליהם מגדל השילוח. אל נא תחשבו כי אלו אשר כך נהרגו היו גדולי החוטאים של ירושלים. אלה גם אלה היו פשוט קורבנות תמימים של תאונות הזמן.

"קיימים שלושה סוגים של מאורעות אשר יכולים להתרחש בימי חייכם:

"1. אתם יכולים לחוות את המאורעות הרגילים אשר הינם חלק מהחיים שלכם ושל אחיכם על-פני האדמה.

"2. אתם עלולים ליפול קורבן לתאונת טבע, תאונות אשר קורות לבני האדם, וראוי לכם לדעת כי מאורעות שכאלה אינם נקבעים מראש, או מתחוללים בשל פעולה של כוחות הרוח בעולם.

"3. אתם עשויים לקצור את פירות מאמצים הישירים, בהתאם לחוקי הטבע החלים על העולם.

"היה-היה אדם אשר שתל עץ תאנה בגנו. פעמים רבות הוא חיפש את פרי העץ ולא מצא. או אז זימן אליו האיש את הגננים ואמר: 'שלוש עונות באתי לחפש פרי על עץ התאנה הזה, ולא מצאתי כל פרי. כרתו את העץ העקר. מדוע שיתפוס מקום סתם כך?' אבל הגנן הראשי ענה לאדונו ואמר: 'הנח לו לעמוד שנה אחת נוספת, כך שאוכל לחפור בור סביבו ולדשן אותו, ואם עד השנה הבאה לא ייתן פרי, נכרות אותו.' ולאחר אשר מילאו כך את דרישות חוקי הפוריות, נתן העץ שפע של פרי, שהרי הוא היה עץ טוב ובריא.

"בנושאי בריאות ומחלה, ראוי כי תדעו שמצבי הגוף הללו הם תוצאה של גורמי חומר; הבריאות אינה מתת שמים מחייכת, ואף המחלה איננה האל אשר מזעיף את פניו.

"לילדי האב בני האנוש יש היכולת הזוהה לקבל את ברכתו החומרית; לפיכך, האל איננו מפלה בין ילדי האדם במתת הפיזי אשר הוא מעניק להם. אבל בשעה שהדברים נוגעים למתת הרוח, כאן מוגבל האב בעצם יכולת האדם עצמו לקבל את מתת האלוה הזאת. ואף-על-פי שהאל אינו נושא פני איש, מתת הרוח שלו מוגבלת בעצם אמונת האדם ובעצם נכונותו לעשות תמיד את רצון האב."

בזמן שהם המשיכו במסעם לעבר פילדלפיה, המשיך ישוע ללמד ולענות על שאלותיהם באשר לתאונות, למחלות ולנסים; ואולם, הם לא הצליחו להבין את מלוא המשמעות של הדברים אשר אותם הוא לימד. לא ניתן לשנות אמונות של חיים שלמים בשיעור בן שעה אחת, ועל כן נאלץ ישוע לחזור לפרקים על המסר שלו, ולומר להם שוב ושוב את אשר ביקש שיבינו; ואפילו אז, הם לא הצליחו לתפוש את המשמעות של משימתו על-פני האדמה, אלא עד לאחר מותו ותחייתו מן המתים.

5. הקהילה בפילדלפיה

ישוע והשנים-עשר עשו את דרכם על-מנת לבקר את אבנר ואת עמיתיו אשר הטיפו ולימדו בפילדלפיה. מכל הערים אשר בפראה, הקבוצה הגדולה ביותר אשר אימצה את התורה שאותה לימדו השבעים, ואשר חבריה נכנסו בשערי מלכות השמים, הייתה הקבוצה של תושבי פילדלפיה – יהודים וגויים, עשירים ועניים, משכילים ונטולי-השכלה. בית הכנסת של פילדלפיה מעולם לא היה נתון לפיקוחה של הסנהדרין בירושלים, ועל כן מעולם לא נעל את שעריה בפני תורת ישוע ועמיתיו. ובזמן ההוא בדיוק, אבנר לימד בבית הכנסת של פילדלפיה שלוש פעמים ביום.

מאוחר יותר הפך אותו בית-כנסת ממש לכנסייה נוצרית, וכן שימש כמטה המיסיון להפצת הבשורה אל המזרח. זמן רב הוא שימש כמעוז של תורת המאסטר, ובמשך מאות בשנים ניצב לבדו באזור הזה כמרכז לימוד נוצרי.

יהודי ירושלים התקשו מאז ומעולם אל מול יהודי פילדלפיה. ולאחר מותו של ישוע ותחייתו מן המתים, התגלעו קשיים רציניים רבים בין הכנסייה בירושלים, ובראשה יעקב, אחי האדון, לבין קהילת המאמינים בפילדלפיה. אבנר הפך לראש הכנסייה בפילדלפיה, תפקיד אשר נשא בו עד מותו. והמריבה הזו עם ירושלים מסבירה מדוע הברית החדשה לא מכילה דבר וחצי-דבר על אבנר ועל פועלו. המריבה בין ירושלים לבין פילדלפיה נמשכה לאורך כל ימי חייהם של יעקב ושל אבנר, והמשיכה זמן-מה לאחר השמדתה של ירושלים. פילדלפיה אכן שימשה כמטה הכנסייה המוקדמת בדרום ובמזרח, בעוד שאנטיוכיה שימשה כמטה בצפון-ובמערב.

דומה כי איתרע מזלו של אבנר לחלוק על דעותיהם של כל מנהיגי הכנסייה הנוצרית המוקדמת. הוא רב עם פטרוס ועם יעקב (אחי ישוע) על סוגיות הנוגעות לניהול ולסמכות הכנסייה בירושלים; הוא נפרד מפאולוס בשל חילוקי דעות פילוסופיים ותיאולוגיים. הפילוסופיה של אבנר הייתה

מסמך 166

בבליית יותר מאשר הלניסטית, והוא התנגד בעיקשות לכל הניסיונות של פאולוס לנסח מחדש את תורתו ישוע ולהציג את החלקים הפחות שנויים-במחלוקת שלה, קודם כל אל יהודים, ואז למאמינים היוונים-רומיים בכתות המסתורין.

כך נידון אבנר לחיות חיי בידוד. הוא עמד בראש כנסייה אשר לא זכתה להכרה כלשהי מירושלים. הוא העז לקרוא תיגר על יעקב, אחי האדון, שבו תמך פטרוס מאוחר יותר. כל אלה ניתקו אותו ביעילות מכל עמיתיו לשעבר. ואז הוא העז לעמוד אל מול פאולוס. אף כי הוא תמך לחלוטין במשימתו של פאולוס בקרב הגויים, ואף כי פאולוס תמך בו בטענותיו כלפי הכנסייה בירושלים, הוא התנגד בחריפות לגרסה של תורת ישוע אשר לה בחר פאולוס להטיף. בשנותיו האחרונות הוקיע אבנר את פאולוס בכנותו אותו "הפיקח אשר סילף את תורת חייו של ישוע מנצרת, בן האל החי".

במהלך שנות חייו האחרונות של אבנר ומעט לאחר מותו, המאמינים בפילדלפיה דבקו קפידה-יתרה בדתו של ישוע – כפי שאותה הוא חי ולימד – יותר מאשר כל קבוצה אחרת על-פני האדמה.

אבנר חי עד גיל 89 שנים, והלך לעולמו בפילדלפיה, ב-21 בנובמבר, שנת 74 לספירה. ועד יומו האחרון הוא נותר מאמין נאמן בבשורת מלכות השמים, וכן מורה של אותה הבשורה.